

MINISTERUL JUSTIȚIEI

26 FEB. 2021

Nr. 19028 / 2021

TRIBUNALUL MEHEDINȚI

INTRARE

IEȘIRE

Nr.

Zile

Luna

LA DOBAR

TRIBUNALUL MEHEDINȚI

SECȚIA A II-A CIVILĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Către,

Referitor: Dosar nr. 264/101/2021

Termen: 01.03.2021

Ministerul Justiției, cu sediul în București, strada Apolodor nr.17, sector 5, în temeiul art. 61 alin. 3 din Codul de procedură civilă formulează

CERERE DE INTERVENȚIE

în interes propriu în litigiul având ca obiect cererea reclamantei Curtea de Apel Timișoara, cu sediul în Timișoara, P-ța Țepeș Vodă nr. 2 A, județul Timiș, în contradictoriu cu pârâtul Sindicatul Național al Grefei Judiciare Dicasterial, cu sediul în Timișoara, str. Eugeniu de Savoya, nr. 2, ap. T113, județul Timiș.

I. Interesul Ministerului Justiției în formularea prezentei cereri de intervenție:

Potrivit art. 61 alin. 1 din Codul de procedură civilă „Oricine are interes poate interveni într-un proces care se judecă între părțile originare”, iar potrivit alin. 2 al aceluiași articol „Intervenția este principală, când intervenientul pretinde pentru sine, în tot sau în parte, dreptul dedus judecății sau un drept strâns legat de acesta.”

Vă rugăm să apreciați că cererea de intervenție întemeiată pe textul art. 61 alin. 2 C. proc.civ este justificată sub aspectul interesului, având în vedere obiectul cererii îl constituie anularea în parte a Deciziei nr. 191/RU/23.12.2020 pentru persoanele care nu sunt părți în dosarul nr. 198/107/2020 a Tribunalului Alba, precum și suspendarea în parte a executării aceleiași decizii până la soluționarea definitivă a prezentei cauze.

Astfel, între Ministerul Justiției și instanțele judecătorești există un raport juridic de drept financiar, care implică ordonatorii de credite, potrivit atribuțiilor prevăzute de Legea finanțatelor publice nr. 500/2002 privind finanțele publice, act normativ ce reglementează cadrul general pentru utilizarea fondurilor publice, precum și responsabilitățile instituțiilor publice implicate în procesul bugetar.

Potrivit dispozițiilor art. 21 alin. 8 din Legea nr. 500/2002, ordonatorii de credite au obligația de a fundamenta, justifica și utiliza, în condiții de legalitate, regularitate, economicitate, eficiență și eficacitate, creditele bugetare repartizate din bugetele lor instituțiilor subordonate și altor beneficiari ai acestor fonduri.

Astfel, în calitate de ordonator principal de credite, Ministerul Justiției are obligația de a angaja cheltuieli în limita creditelor de angajament și de a utiliza creditele bugetare numai în limita prevederilor și destinațiilor aprobate, pentru cheltuieli strict legate de activitatea instituțiilor

Pagina 1 din 9

MINISTERUL JUSTIȚIEI

publice respective și cu respectarea dispozițiilor legale, răspunzând, potrivit legii, de angajarea, lichidarea și ordonanțarea cheltuielilor în limita creditelor de angajament și creditelor bugetare repartizate și aprobate, de angajarea și utilizarea cheltuielilor în limita creditelor de angajament și creditelor bugetare pe baza bunei gestiuni financiare (art. 22 din Legea nr. 500/2002).

Totodată, art. 64 din Legea responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010, reglementează responsabilitățile ordonatorilor principali de credite, una dintre acestea fiind de a se „asigura că toate deciziile ce intră în sfera prerogativelor lui sunt luate în conformitate cu prevederile prezentei legi, inclusiv în conformitate cu principiile responsabilității fiscale, cu regulile fiscale și cu strategia fiscal-bugetară”.

Având în vedere că Ministerul Justiției este responsabil pentru modul de angajare a bugetului statului, iar prin decizia a cărei anulare parțială se solicită au fost recalculate drepturile salariale pentru personalul auxiliar de specialitate și conex din cadrul Curții de Apel Timișoara și a instanțelor arondate acesteia, cu încălcarea dispozițiilor exprese ale Legii nr. 153/2017 și cu consecințe asupra bugetului, fiind absolut necesar ca instituția noastră să se asigure că acționează în temeiul unor acte care sunt date cu respectarea prevederilor legale în vigoare, **vă solicităm să încuviințați în principiu cererea de intervenție în interes propriu.**

În subsidiar, dacă nu veți considera admisibilă cererea de intervenție în interes propriu, vă rugăm să o calificați și să o admiteți ca atare drept cerere de intervenție accesorie în interesul reclamantei.

II. Pentru considerentele pe care le vom expune, solicităm admiterea cererii de anulare în parte a Deciziei nr. 191/RU/23.12.2020 pentru persoanele care nu sunt părți în dosarul nr. 198/107/2020 a Tribunalului Alba, precum și a cererii de suspendare în parte a executării aceleiași decizii până la soluționarea definitivă a prezentei cauze.

1. În ceea ce privește cererea de suspendare în parte a deciziei

Potrivit art. 14 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, „în cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, după sesizarea, în condițiile art. 7 a autorității publice care a emis actul sau a autorității ierarhic superioare, persoana vătămată poate să ceară instanței competente să dispună suspendarea executării actului administrativ unilateral până la pronunțarea instanței de fond.”

Prin urmare, pentru a se dispune suspendarea trebuie să se facă dovada existenței cumulative a două condiții și anume: cazul bine justificat și prevenirea unei pagube iminente.

a). Art. 2 alin. 1 lit. ș) din Legea nr. 554/2004 definește noțiunea de pagubă iminentă ca fiind „prejudiciul material viitor și previzibil sau, după caz, perturbarea previzibilă gravă a funcționării unei autorități publice sau a unui serviciu public”.

Este vorba deci de o vătămare **iminentă și ireparabilă** produsă reclamantului prin actul administrativ a cărei suspendare se solicită.

Scopul acestei măsuri de protecție este acela de a nu cauza reclamantului o pagubă materială iminentă, care i s-ar cauza ca urmare a nesuspendării executării actului administrativ, generată de faptul că până la soluționarea acțiunii în anulare, această pagubă materială ar putea fi, în unele cazuri, deosebit de consistentă.

MINISTERUL JUSTIȚIEI

Astfel, învedereăm instanței că în bugetul pe anul 2021 nu există fonduri alocate pentru plata diferențelor salariale care rezultă din punerea în aplicare a Deciziei nr. 191/RU/23.12.2020, astfel că achitarea sporurilor salariale în cuantumul stabilit prin decizie ar duce la afectarea bugetului Ministerului Justiției în ceea ce privește plata salariilor și a altor drepturi de personal.

Precizăm că prin adresa nr. 42/54124/28.09.2020 Ministerul Justiției a transmis la Ministerul Finanțelor Publice Proiectul de buget pentru anul 2021. Pentru Titlul I „Cheltuieli de personal” au fost solicitate fonduri pentru plata salariilor și a altor drepturi de personal, precum și pentru plata sumelor reprezentând drepturi salariale restante stabilite prin hotărâri judecătorești.

Prin adresa nr. 462082/15.01.2021, Ministerul Finanțelor a comunicat limita de cheltuieli pentru anul 2021, precum și estimările pentru anii 2022-2024 aferentă bugetului Ministerului Justiției, aprobată de Guvern și a solicitat transmiterea Proiectului de buget pe anul 2021 cu încadrarea în aceste limite.

În urma analizei necesarului de credite pentru anul 2021, s-a constatat că limita transmisă de MFP este subdimensionată față de necesar și nu asigură plata integrală a drepturilor salariale curente, fiind necesară suplimentarea limitei de cheltuieli.

Astfel, prin adresa nr. 2/7882/27.01.2021 Ministerul Justiției a solicitat Ministerului Finanțelor Publice suplimentarea limitei de cheltuieli la Titlul I „Cheltuieli de personal” pentru asigurarea fondurilor necesare pentru plata salariilor aferente posturilor ocupate la data de 31 decembrie 2020.

Ulterior, această limită a fost suplimentată iar Proiectul de Buget pe anul 2021 postat de M.F. pe Transparență decizională la Titlul I „Cheltuieli de personal”, în sumă de 2.643.373 mii lei, asigură plata salariilor și a altor drepturi de personal pentru posturile ocupate la 31.12.2020.

Întrucât Decizia emisă de președintele Curții de Apel Timișoara generează impact financiar suplimentar asupra bugetului, acest impact ar trebui să fie anulat de o măsură de diminuare a cheltuielilor, potrivit prevederilor art.18 din Legea nr.69/2010 privind responsabilitatea fiscal bugetară, republicată, respectiv:

“(1) În raport cu țintele prevăzute la art. 37 alin. (4), execuția cheltuielilor de personal este evaluată de către Ministerul Finanțelor Publice, la finalul fiecărui trimestru.

(2) Pentru încadrarea în limitele trimestriale ale cheltuielilor de personal, ordonatorii de credite au posibilitatea să diminueze drepturile salariale care sunt stabilite prin lege în cuantum variabil și pe cele a căror acordare este facultativă, potrivit legii.

(3) În cazurile excepționale și temeinic justificate în care un ordonator principal de credite nu se încadrează în limita trimestrială pentru cheltuielile de personal, Ministerul Finanțelor Publice poate aproba majorarea limitei respective, cu condiția ca ordonatorul principal de credite să facă dovada respectării dispozițiilor alin. (2) și a încadrării în bugetul anual aprobat pentru această destinație.

(4) Ordonatorii principali de credite care se află în situația prevăzută la alin. (3) au obligația ca, în decursul trimestrului următor trimestrului pentru care a fost majorată limita pentru cheltuielile de personal, să înregistreze economii la cheltuielile de personal în cuantumul sumei cu care a fost majorată limita trimestrială precedentă.

(5) Ordonatorii principali de credite au obligația să întreprindă toate măsurile necesare atât pentru îndeplinirea prevederilor alin. (4), cât și pentru îndeplinirea țintelor trimestriale pentru cheltuielile totale, inclusiv prin reducerea numărului de posturi finanțate și bugetele acestora și, respectiv, disponibilizarea, în condițiile legii, a unei părți din personalul încadrat.

(6) Până la îndeplinirea obligației prevăzute la alin. (4), ordonatorilor principali de credite cărora le-a fost majorată limita trimestrială pentru cheltuielile de personal le va fi interzisă:

- a) acordarea de premii sau plata de ore suplimentare;
- b) promovarea angajaților, dacă acest lucru presupune o creștere a cheltuielilor de personal;
- c) scoaterea la concurs a posturilor vacante sau ocuparea acestora prin alte modalități prevăzute de lege."

Tot în susținerea argumentului referitor la inexistența fondurilor pentru plata diferențelor salariale, vă rugăm să aveți în vedere și dispozițiile art. 37 din Legea nr. 500/2002, potrivit căroră: „ (1) Dacă legile bugetare nu au fost adoptate cu cel puțin 3 zile înainte de expirarea exercițiului bugetar, Guvernul îndeplinește sarcinile prevăzute în bugetul anului precedent, limitele lunare de cheltuieli neputând depăși de regulă 1/12 din prevederile bugetelor anului precedent, cu excepția cazurilor deosebite, temeinic justificate de către ordonatorii principali de credite, sau, după caz, 1/12 din sumele propuse în proiectul de buget, în situația în care acestea sunt mai mici decât cele din anul precedent.

(2) Instituțiile publice și acțiunile noi, aprobate în anul curent, dar care încep cu data de 1 ianuarie a anului bugetar următor, vor fi finanțate, până la aprobarea legii bugetare, în limita a 1/12 din prevederile acestora cuprinse în proiectul de buget."

b). Textul art. 14 din Legea nr. 554/2004 impune ca, pe lângă iminența producerii unei pagube, să dovedească și caracterul de caz justificat de suspendare.

Astfel, conform art. 2 alin. 1 lit. t) din Legea nr. 554/2004, prin „cazuri bine justificate se înțeleg împrejurările legate de starea de fapt și de drept, care sunt de natură să creeze o îndoială serioasă în privința legalității actului administrativ”.

După cum se arată în doctrina de drept administrativ, „motivele invocate în contra actului administrativ trebuie să apară de la prima vedere ca fiind destul de puternice și serioase pentru a fi susceptibile de a provoca de la început o îndoială serioasă asupra legalității actului administrativ” - CG Rarincescu, Contenciosul administrativ român.

Existența unui caz bine justificat poate fi reținută dacă din împrejurările cauzei ar rezulta o îndoială puternică și evidentă asupra prezumției de legalitate, care constituie unul dintre fundamentele caracterului executoriu al actelor administrative.

Fără a intra în analiza aprofundată a motivelor de nelegalitate a deciziei, ci doar „pipăind” fondul, apreciem că greșita punere în executare a sentinței civile nr. 417/21.05.2020 pronunțată de Tribunalul Alba în dosarul nr. 198/107/2020 și inaplicabilitatea în speță a Deciziei nr. 794/2016 a Curții Constituționale, ambele temeuri ale emiterii Deciziei nr. 191/RU/23.12.2020, constituie suficiente argumente pentru a crea o îndoială serioasă asupra legalității acesteia și a aprecia că este îndeplinită și condiția cazului bine justificat.

2. În ceea ce privește cererea de anulare în parte a deciziei

Prin sentința civilă nr. 417/21.05.2020 pronunțată de Tribunalul Alba în dosarul nr. 198/107/2020, a fost admisă excepția lipsei calității procesuale pasive a Ministerului Justiției, a fost admisă acțiunea reclamanților Achim Ramona Codruța, Adam Lucian Daniel, Apostiu (Roșca) Ioana Iulia, Bărbieru Ciurea Cristina Luminița, Bega Adina Raluca, Belcea Ancuța, Bernat (Iftimie) Anca Karina, Bezerghceanu Iovanca, Bodea (Nae) Laura Maria, Budur Mariana, Burdea (Cojocariu) Roxana, Bureac Mihaela și Buruzan Nicolae Lucian și obligați pârâții Curtea de Apel Timișoara și Tribunalul Timiș la uniformizarea modului de calcul al salariilor pentru desfășurarea activității în aceleași condiții de vechime în muncă și în funcție, conform Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 23/2016-Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, începând cu data de 01.01.2018, în ceea ce privește cuantumul sporurilor aplicate, în baza Legii nr. 153/2017; repararea prejudiciului produs, până la încetarea stării de discriminare, constând în plata diferenței dintre suma care li s-a plătit efectiv și suma care ar fi trebuit să se plătească fiecăruia; obligarea pârâților la plata sumelor reprezentând aceste diferențe pentru perioada 1 ianuarie 2018-viitor.

Recursul declarat de Curtea de Apel Timișoara împotriva aceste sentințe a fost respins ca nefondat.

Președintele Curții de Apel Timișoara, având în vedere prevederile sentinței civile mai sus menționate, precum și dispozițiile Deciziei Curții Constituționale nr. 794/15.12.2016, a emis Decizia nr. 191/RU/23.12.2020, stabilind că se modifică dispozițiile Deciziei nr. 18/RU/06.02.2018 în sensul recalculării drepturilor salariale, începând cu data de 21.05.2020, pentru personalul auxiliar de specialitate și conex din cadrul Curții de Apel Timișoara și a instanțelor arondate acesteia, care va beneficia de salariul de bază stabilit la nivelul anului 2022, cu aplicarea sporurilor de 15% pentru condiții de muncă grele, vătămătoare ori periculoase, a sporului de 25% pentru risc și suprasolicitare neuropsihică și a sporului de 5% pentru confidențialitate la salariul de bază din 2022.

De asemenea, s-a dispus modificarea Anexelor la Decizia nr. 18/RU/06.02.2018 în sensul recalculării drepturilor salariale începând cu data de 21.05.2020, stabilindu-se că plata diferențelor salariale aferente perioadei 21.05.2020-31.12.2020 se va efectua după asigurarea fondurilor necesare de către Ministerul Justiției.

Învederăm instanței faptul că, având în vedere data pronunțării titlului executoriu reprezentat de sentința civilă nr. 417/21.05.2020, devin incidente dispozițiile art. 39 din OUG nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, potrivit cărora "(1) Plata sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din instituțiile și autoritățile publice, devenite executorii în perioada 1 ianuarie 2019-31 decembrie 2021, se va realiza astfel:

- a) în primul an de la data la care hotărârea judecătorească devine executorie se plătește 5% din valoarea titlului executoriu;
- b) în al doilea an de la data la care hotărârea judecătorească devine executorie se plătește 10% din valoarea titlului executoriu;
- c) în al treilea an de la data la care hotărârea judecătorească devine executorie se plătește 25% din valoarea titlului executoriu;

MINISTERUL JUSTIȚIEI

d) în al patrulea an de la data la care hotărârea judecătorească devine executorie se plătește 25% din valoarea titlului executoriu;

e) în al cincilea an de la data la care hotărârea judecătorească devine executorie se plătește 35% din valoarea titlului executoriu.”

Astfel, pentru trecut, respectiv de la data începând cu care au fost acordate drepturile, și anume 01.01.2018 și până la data emiterii Deciziei nr. 191/RU/23.12.2020, plata drepturilor stabilite prin sentința civilă nr. 417/21.05.2020 pentru persoanele care au avut calitatea de reclamant în această acțiune, se va realiza eșalonat în temeiul OUG nr. 114/2018, și nu cum s-a stabilit prin decizia atacată, respectiv plata diferențelor salariale aferente perioadei 21.05.2020-31.12.2020 să se efectueze după asigurarea fondurilor necesare de către Ministerul Justiției.

În același timp, vă rugăm să aveți în vedere faptul că dispozitivul sentinței civile nr. 417/2020 nu a stabilit o obligație în sarcina pârâtei Curtea de Apel Timișoara în sensul emiterii unei decizii, astfel că în situația în care președintele instanței în executarea hotărârii judecătorești a decis să emită o decizie, aceasta trebuia să vizeze exclusiv pe reclamantii din acțiunea în care a fost pronunțat titlul executoriu, și nu întreg personalul auxiliar de specialitate și conex din cadrul Curții de Apel Timișoara și a instanțelor arondate acesteia.

De altfel, și președintele Înaltei Curți de Casație și Justiției, pentru punerea în executare a sentinței civile nr. 470/2020 privind acordarea valorii de referință sectorială în sumă de 605,22 lei, a emis Ordinul nr. 221/26.10.2020 prin care au fost acordate drepturile doar pentru persoanele care au avut calitatea de reclamant în dosarul în care a fost pronunțată hotărârea judecătorească.

De asemenea, în mod greșit s-a dispus prin Decizia nr. 191/RU/23.12.2020 recalcularea drepturilor salariale începând cu data de 21.05.2020 (data pronunțării titlului executoriu) și plata diferențelor salariale aferente perioadei 21.05.2020-31.12.2020 după asigurarea fondurilor necesare de către Ministerul Justiției, întrucât recalcularea trebuia să se realizeze începând cu data emiterii deciziei președintelui Curții de Apel Timișoara, iar pentru perioada 01.01.2018- data emiterii Deciziei nr. 191/RU/23.12.2020, plata să se realizeze eșalonat în temeiul OUG nr. 114/2018, pentru personalul din cadrul Curții de Apel Timișoara-reclamant în dosarul nr. 198/107/2020.

În același timp, decizia a cărei anulare parțială se solicită încalcă prevederile Legii nr. 153/2017.

Astfel, potrivit art. 25 alin. (1) din Capitolul II, „suma sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor, inclusiv cele pentru hrană și vacanță, acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator de credite nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază, a soldelor de funcție/salariilor de funcție, soldelor de grad/salariilor gradului profesional deținut, gradațiilor și a soldelor de comandă/salariilor de comandă, a indemnizațiilor de încadrare și a indemnizațiilor lunare, după caz. ”

Dispozițiile Legii-cadru nr.153/2017 nu prevăd în mod imperativ un procent al sporurilor de 45%, ci lasă la aprecierea ordonatorului de credite condițiile de acordare a acestor sporuri, evident cu respectarea dispozițiilor imperative ale legii.

MINISTERUL JUSTIȚIEI

Prevederile art. 25 alin. (1) fixează doar pragul maxim pe care ordonatorul de credite trebuie să-l respecte, acesta având însă libertatea de a acorda sporuri al căror quantum să fie chiar mai mic de un procent de 30% din suma totală a salariilor.

Dispozițiile legale din Anexa V, care prevăd pentru domeniul de activitate „Justiție” un quantum total al sporurilor de până la 45%, nu constituie norme speciale față de dispozițiile art. 25, care prevăd quantumul total al sporurilor acordate pe fiecare ordonator de credite.

Relația dintre cele două dispoziții este de la întreg la parte, acestea nereglementând aceeași situație, ci situații diferite. Astfel, în domeniul „Justiție” este permis ca, pe fiecare angajat, să se stabilească un quantum total al sporurilor de până la 45%, în timp ce limitarea de 30% vizează exclusiv ordonatorii de credite, iar nu angajații privați individual.

Conform art. 38 din Legea - cadru nr. 153/2017,

„(1) Prevederile prezentei legi se aplică etapizat, începând cu data de 1 iulie 2017...

(3) Începând cu data de 1 ianuarie 2018 se acordă următoarele creșteri salariale:

a) quantumul brut al salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare, precum și quantumul brut al sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor, premiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare, solda lunară/salariul lunar de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice **se majorează cu 25% față de nivelul acordat pentru luna decembrie 2017**, fără a depăși limita prevăzută la art. 25, în măsura în care personalul respectiv își desfășoară activitatea în aceleași condiții”.

Totodată, la alin. (6) al aceluiași articol s-a statuat că „(6) În situația în care, începând cu 1 ianuarie 2018, salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare sunt mai mari decât cele stabilite potrivit prezentei legi pentru anul 2022 sau devin ulterior mai mari ca urmare a majorărilor salariale reglementate, **se acordă cele stabilite pentru anul 2022.**”

Astfel, potrivit dispozițiilor legale mai sus-citate, începând cu data de 1 ianuarie 2018, quantumul brut al indemnizațiilor de încadrare, precum și quantumul brut al sporurilor, se majorează cu 25% față de nivelul acordat pentru luna decembrie 2017, fără a depăși limita prevăzută la art. 25 din lege, în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții, iar în situația în care, începând cu 1 ianuarie 2018, indemnizațiile de încadrare sunt mai mari decât cele stabilite potrivit Legii - cadru nr. 153/2017 pentru anul 2022, se acordă cele stabilite pentru anul 2022.

Totodată, în conformitate cu art. 34 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene: „(2) Începând cu 1 ianuarie 2019, quantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut lunar, solda lunară de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice, **se menține cel mult la nivelul quantumului acordat pentru luna decembrie 2018**, în măsura în care personalul ocupă aceeași funcție și își desfășoară activitatea în aceleași condiții.”

Arătăm că acest text s-a modificat prin OUG nr. 1/2020, Art. I. pct. 12 în sensul că „(2) **Începând cu luna ianuarie 2020, quantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor și al**

celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut lunar, solda lunară de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se menține cel mult la nivelul cuantumului acordat pentru luna decembrie 2019, în măsura în care personalul ocupă aceeași funcție și își desfășoară activitatea în aceleași condiții."

Prin urmare, prin stabilirea sporurilor în procent de 45% pentru personalul auxiliar de specialitate și conex din cadrul Curții de Apel Timișoara și a instanțelor arondate acestuia s-a depășit plafonul prevăzut de lege art. 25 alin. 1 din legea nr. 153/2017.

În practica judiciară recentă, Curtea de Apel Alba Iulia, în dosarul nr. 974/115/2019, prin decizia civilă nr. 1055/2020 s-a pronunțat cu privire la două aspecte importante reglementate în Legea-cadru nr. 153/2017, respectiv „principiul nediscriminării” și „principiul egalității”, precum și modalitatea de gestionare de către fiecare ordonator de credite a salarizării personalului.

Astfel, în ceea ce privește principiul nediscriminării și al egalității, Curtea de Apel Alba Iulia a reținut că „potrivit art. 6 lit. b și c din Legea nr. 153/2017, sistemul de salarizare are la bază, între altele, principiul nediscriminării, în sensul eliminării oricăror forme de discriminare și al instituirii unui tratament egal cu privire la personalul din sectorul bugetar care prestează aceeași activitate și are aceeași vechime în muncă și în funcție și principiul egalității, prin asigurarea de salarii de bază egale pentru muncă cu valoare egală. Din analiza acestor două principii rezultă că tratamentul egal care garantează nediscriminarea vizează doar egalitatea salariului de bază pentru aceeași activitate și aceeași vechime în muncă și în funcție, și nu a celorlalte drepturi de natură salarială, așa cum prevedea Legea nr. 284/2010.” În final, Curtea concluzionează că „în actuala reglementare, principiul nediscriminării și al egalității, (...) vizează acordarea aceluiași salariu de bază pentru aceeași activitate și aceeași vechime în muncă și în funcție, fără raportare la sporuri sau alte drepturi de natură salarială. Sporurile se stabilesc în cuantum diferit de la un ordonator de credite la altul, în funcție de criteriul prevăzut în art. 25 alin. 1 din Lege.”

Referitor la modalitatea de gestionare a salarizării personalului de către ordonatorii de credite, curtea arată că „în vechea reglementare, gestiunea sistemului de salarizare a personalului din instituțiile și autoritățile publice se asigura de fiecare ordonator principal de credite (art. 6 alin. 1 din Legea nr. 284/2010), ordonatorii principali de credite fiind cei care aveau obligația să stabilească salariile de bază, indemnizațiile lunare de încadrare, sporurile, alte drepturi salariale în bani și în natură stabilite potrivit legii (art. 6 alin. 4 din Legea nr. 284/2010). În prezent, gestiunea acestui sistem se asigură de fiecare ordonator de credite, indiferent de gradul acestuia: principal, secundar sau terțiar (...).”

Instanța arată că această distincție prezintă relevanță în ceea ce privește ordonatorul la nivelul căruia se raportează limita de plafonare a sumei sporurilor, compensațiilor, primelor și indemnizațiilor care acordate cumulativ nu pot depăși 30% din suma salariilor de bază/ indemnizațiilor lunare de încadrare.

În aceeași decizie se mai arată că „în ceea ce privește aplicabilitatea deciziei nr. 794/2016 a Curții Constituționale, Curtea constată că principiile desprinse din această decizie rămân de actualitate și în materia salarizării în baza Legii nr. 153/2017, dar numai cu privire la stabilirea elementelor ce compun salariul de bază, pentru că numai cu privire la acesta este instituit principiul egalității și al nediscriminării. În ceea ce privește sporurile, în actuala reglementare, acestea nu mai pot fi uniforme la nivelul personalului din toate instituțiile și autoritățile ce formează familia ocupațională „Justiție” pentru că legea le condiționează

MINISTERUL JUSTIȚIEI

dub dublu aspect: al cuantumului concret, fiind reglementată doar valoarea maximă a acestora, și al plafonării la nivelul fiecărui ordonator de credite, conform art. 25 din lege.”

Pentru toate aceste considerente, solicităm admiterea cererii de anulare în parte a Deciziei nr. 191/RU/23.12.2020 pentru persoanele care nu sunt părți în dosarul nr. 198/107/2020 a Tribunalului Alba, precum și a cererii de suspendare în parte a executării aceleiași decizii până la soluționarea definitivă a prezentei cauze.

Pentru cazul în care nu ne vom putea prezenta în instanță, vă rugăm ca, în temeiul art. 411 alin. 1 pct. 2 teza finală din Codul de procedură civilă, să procedați la soluționarea cauzei în lipsa noastră.

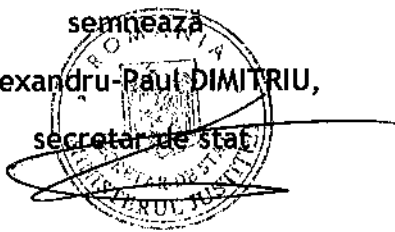
Pentru Stelian-Cristian ION,

ministrul justiției,

semnează

Alexandru-Paul DIMITRIU,

secretar de stat

26 FEB. 2021

19028

Nr. /2021

Către,

TRIBUNALUL MEHEDINȚI

SECȚIA A II-A CIVILĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Referitor: Dosar nr. 264/101/2021

Termen: 01.03.2021

Ministerul Justiției, cu sediul în București, strada Apolodor nr.17, sector 5, în temeiul art. 61 alin. 3 din Codul de procedură civilă formulează

CERERE DE INTERVENȚIE

în interes propriu în litigiul având ca obiect cererea reclamantei Curtea de Apel Timișoara, cu sediul în Timișoara, P-ța Țepeș Vodă nr. 2 A, județul Timiș, în contradictoriu cu pârâtul Sindicatul Național al Grefei Judiciare Dicasterial, cu sediul în Timișoara, str. Eugeniu de Savoya, nr. 2, ap. T113, județul Timiș.

I. Interesul Ministerului Justiției în formularea prezentei cereri de intervenție:

Potrivit art. 61 alin. 1 din Codul de procedură civilă „Oricine are interes poate interveni într-un proces care se judecă între părțile originare”, iar potrivit alin. 2 al aceluiași articol „Intervenția este principală, când intervenientul pretinde pentru sine, în tot sau în parte, dreptul dedus judecății sau un drept strâns legat de acesta.”

Vă rugăm să apreciați că cererea de intervenție întemeiată pe textul art. 61 alin. 2 C. proc.civ este justificată sub aspectul interesului, având în vedere obiectul cererii îl constituie anularea în parte a Deciziei nr. 191/RU/23.12.2020 pentru persoanele care nu sunt părți în dosarul nr. 198/107/2020 a Tribunalului Alba, precum și suspendarea în parte a executării aceleiași decizii până la soluționarea definitivă a prezentei cauze.

Astfel, între Ministerul Justiției și instanțele judecătorești există un raport juridic de drept financiar, care implică ordonatorii de credite, potrivit atribuțiilor prevăzute de Legea finanțatelor publice nr. 500/2002 privind finanțele publice, act normativ ce reglementează cadrul general pentru utilizarea fondurilor publice, precum și responsabilitățile instituțiilor publice implicate în procesul bugetar.

Potrivit dispozițiilor art. 21 alin. 8 din Legea nr. 500/2002, ordonatorii de credite au obligația de a fundamenta, justifica și utiliza, în condiții de legalitate, regularitate, economicitate, eficiență și eficacitate, creditele bugetare repartizate din bugetele lor instituțiilor subordonate și altor beneficiari ai acestor fonduri.

Astfel, în calitate de ordonator principal de credite, Ministerul Justiției are obligația de a angaja cheltuieli în limita creditelor de angajament și de a utiliza creditele bugetare numai în limita prevederilor și destinațiilor aprobate, pentru cheltuieli strict legate de activitatea instituțiilor

MINISTERUL JUSTIȚIEI

publice respective și cu respectarea dispozițiilor legale, răspunzând, potrivit legii, de angajarea, lichidarea și ordonarea cheltuielilor în limita creditelor de angajament și creditelor bugetare repartizate și aprobate, de angajarea și utilizarea cheltuielilor în limita creditelor de angajament și creditelor bugetare pe baza bunei gestiuni financiare (art. 22 din Legea nr. 500/2002).

Totodată, art. 64 din Legea responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010, reglementează responsabilitățile ordonatorilor principali de credite, una dintre acestea fiind de a se „asigura că toate deciziile ce intră în sfera prerogativelor lui sunt luate în conformitate cu prevederile prezentei legi, inclusiv în conformitate cu principiile responsabilității fiscale, cu regulile fiscale și cu strategia fiscal-bugetară;”.

Având în vedere că Ministerul Justiției este responsabil pentru modul de angajare a bugetului statului, iar prin decizia a cărei anulare parțială se solicită au fost recalculat drepturile salariale pentru personalul auxiliar de specialitate și conex din cadrul Curții de Apel Timișoara și a instanțelor arondate acesteia, cu încălcarea dispozițiilor exprese ale Legii nr. 153/2017 și cu consecințe asupra bugetului, fiind absolut necesar ca instituția noastră să se asigure că acționează în temeiul unor acte care sunt date cu respectarea prevederilor legale în vigoare, vă solicităm să încuviințați în principiu cererea de intervenție în interes propriu.

În subsidiar, dacă nu veți considera admisibilă cererea de intervenție în interes propriu, vă rugăm să o calificați și să o admiteți ca atare drept cerere de intervenție accesorie în interesul reclamantei.

II. Pentru considerentele pe care le vom expune, solicităm admiterea cererii de anulare în parte a Deciziei nr. 191/RU/23.12.2020 pentru persoanele care nu sunt părți în dosarul nr. 198/107/2020 a Tribunalului Alba, precum și a cererii de suspendare în parte a executării aceleiași decizii până la soluționarea definitivă a prezentei cauze.

1. În ceea ce privește cererea de suspendare în parte a deciziei

Potrivit art. 14 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, „în cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, după sesizarea, în condițiile art. 7 a autorității publice care a emis actul sau a autorității ierarhic superioare, persoana vătămată poate să ceară instanței competente să dispună suspendarea executării actului administrativ unilateral până la pronunțarea instanței de fond.”

Prin urmare, pentru a se dispune suspendarea trebuie să se facă dovada existenței cumulative a două condiții și anume: cazul bine justificat și prevenirea unei pagube iminente.

a). Art. art.2 alin.1 lit. ș) din Legea nr. 554/2004 definește noțiunea de pagubă iminentă ca fiind „prejudiciul material viitor și previzibil sau, după caz, perturbarea previzibilă gravă a funcționării unei autorități publice sau a unui serviciu public”.

Este vorba deci de o vătămare iminentă și ireparabilă produsă reclamantului prin actul administrativ a cărei suspendare se solicită.

Scopul acestei măsuri de protecție este acela de a nu cauza reclamantului o pagubă materială iminentă, care i s-ar cauza ca urmare a nesuspendării executării actului administrativ, generată de faptul că până la soluționarea acțiunii în anulare, această pagubă materială ar putea fi, în unele cazuri, deosebit de consistentă.

MINISTERUL JUSTIȚIEI

Astfel, învedereăm instanței că în bugetul pe anul 2021 nu există fonduri alocate pentru plata diferențelor salariale care rezultă din punerea în aplicare a Deciziei nr. 191/RU/23.12.2020, astfel că achitarea sporurilor salariale în cuantumul stabilit prin decizie ar duce la afectarea bugetului Ministerului Justiției în ceea ce privește plata salariilor și a altor drepturi de personal.

Precizăm că prin adresa nr. 42/54124/28.09.2020 Ministerul Justiției a transmis la Ministerul Finanțelor Publice Proiectul de buget pentru anul 2021. Pentru Titlul I „Cheltuieli de personal” au fost solicitate fonduri pentru plata salariilor și a altor drepturi de personal, precum și pentru plata sumelor reprezentând drepturi salariale restante stabilite prin hotărâri judecătorești.

Prin adresa nr. 462082/15.01.2021, Ministerul Finanțelor a comunicat limita de cheltuieli pentru anul 2021, precum și estimările pentru anii 2022-2024 aferentă bugetului Ministerului Justiției, aprobată de Guvern și a solicitat transmiterea Proiectului de buget pe anul 2021 cu încadrarea în aceste limite.

În urma analizei necesarului de credite pentru anul 2021, s-a constatat că limita transmisă de MFP este subdimensionată față de necesar și nu asigură plata integrală a drepturilor salariale curente, fiind necesară suplimentarea limitei de cheltuieli.

Astfel, prin adresa nr. 2/7882/27.01.2021 Ministerul Justiției a solicitat Ministerului Finanțelor Publice suplimentarea limitei de cheltuieli la Titlul I „Cheltuieli de personal” pentru asigurarea fondurilor necesare pentru plata salariilor aferente posturilor ocupate la data de 31 decembrie 2020.

Ulterior, această limită a fost suplimentată iar Proiectul de Buget pe anul 2021 postat de M.F. pe Transparență decizională la Titlul I „Cheltuieli de personal”, în sumă de 2.643.373 mii lei, asigură plata salariilor și a altor drepturi de personal pentru posturile ocupate la 31.12.2020.

Întrucât Decizia emisă de președintele Curții de Apel Timișoara generează impact financiar suplimentar asupra bugetului, acest impact ar trebui să fie anulat de o măsură de diminuare a cheltuielilor, potrivit prevederilor art.18 din Legea nr.69/2010 privind responsabilitatea fiscal bugetară, republicată, respectiv:

“(1) În raport cu țintele prevăzute la art. 37 alin. (4), execuția cheltuielilor de personal este evaluată de către Ministerul Finanțelor Publice, la finalul fiecărui trimestru.

(2) Pentru încadrarea în limitele trimestriale ale cheltuielilor de personal, ordonatorii de credite au posibilitatea să diminueze drepturile salariale care sunt stabilite prin lege în cuantum variabil și pe cele a căror acordare este facultativă, potrivit legii.

(3) În cazurile excepționale și temeinic justificate în care un ordonator principal de credite nu se încadrează în limita trimestrială pentru cheltuielile de personal, Ministerul Finanțelor Publice poate aproba majorarea limitei respective, cu condiția ca ordonatorul principal de credite să facă dovada respectării dispozițiilor alin. (2) și a încadrării în bugetul anual aprobat pentru această destinație.

(4) Ordonatorii principali de credite care se află în situația prevăzută la alin. (3) au obligația ca, în decursul trimestrului următor trimestrului pentru care a fost majorată limita pentru cheltuielile de personal, să înregistreze economii la cheltuielile de personal în cuantumul sumei cu care a fost majorată limita trimestrială precedentă.

(5) Ordonatorii principali de credite au obligația să întreprindă toate măsurile necesare atât pentru îndeplinirea prevederilor alin. (4), cât și pentru îndeplinirea Țintelor trimestriale pentru cheltuielile totale, inclusiv prin reducerea numărului de posturi finanțate și bugetele acestora și, respectiv, disponibilizarea, în condițiile legii, a unei părți din personalul încadrat.

(6) Până la îndeplinirea obligației prevăzute la alin. (4), ordonatorilor principali de credite cărora le-a fost majorată limita trimestrială pentru cheltuielile de personal le va fi interzisă:

- a) acordarea de premii sau plata de ore suplimentare;
- b) promovarea angajaților, dacă acest lucru presupune o creștere a cheltuielilor de personal;
- c) scoaterea la concurs a posturilor vacante sau ocuparea acestora prin alte modalități prevăzute de lege.”

Tot în susținerea argumentului referitor la inexistența fondurilor pentru plata diferențelor salariale, vă rugăm să aveți în vedere și dispozițiile art. 37 din Legea nr. 500/2002, potrivit căreia: „(1) Dacă legile bugetare nu au fost adoptate cu cel puțin 3 zile înainte de expirarea exercițiului bugetar, Guvernul îndeplinește sarcinile prevăzute în bugetul anului precedent, limitele lunare de cheltuieli neputând depăși de regulă 1/12 din prevederile bugetelor anului precedent, cu excepția cazurilor deosebite, temeinic justificate de către ordonatorii principali de credite, sau, după caz, 1/12 din sumele propuse în proiectul de buget, în situația în care acestea sunt mai mici decât cele din anul precedent.

(2) Instituțiile publice și acțiunile noi, aprobate în anul curent, dar care încep cu data de 1 ianuarie a anului bugetar următor, vor fi finanțate, până la aprobarea legii bugetare, în limita a 1/12 din prevederile acestora cuprinse în proiectul de buget.”

b). Textul art. 14 din Legea nr. 554/2004 impune ca, pe lângă iminența producerii unei pagube, să dovedească și **caracterul de caz justificat de suspendare**.

Astfel, conform art. 2 alin. 1 lit. t) din Legea nr. 554/2004, prin „cazuri bine justificate se înțeleg împrejurările legate de starea de fapt și de drept, care sunt de natură să creeze o îndoială serioasă în privința legalității actului administrativ”.

După cum se arată în doctrina de drept administrativ, „motivele invocate în contra actului administrativ trebuie să apară de la prima vedere ca fiind destul de puternice și serioase pentru a fi susceptibile de a provoca de la început o îndoială serioasă asupra legalității actului administrativ” - CG Rarincescu, Contenciosul administrativ român.

Existența unui caz bine justificat poate fi reținută dacă din împrejurările cauzei ar rezulta o îndoială puternică și evidentă asupra prezumției de legalitate, care constituie unul dintre fundamentele caracterului executoriu al actelor administrative.

Fără a intra în analiza aprofundată a motivelor de nelegalitate a deciziei, ci doar „pipăind” fondul, apreciem că greșita punere în executare a sentinței civile nr. 417/21.05.2020 pronunțată de Tribunalul Alba în dosarul nr. 198/107/2020 și inaplicabilitatea în speță a Deciziei nr. 794/2016 a Curții Constituționale, ambele temeuri ale emiterii Deciziei nr. 191/RU/23.12.2020, constituie suficiente argumente pentru a crea o îndoială serioasă asupra legalității acesteia și a aprecia că este îndeplinită și condiția cazului bine justificat.

2. În ceea ce privește cererea de anulare în parte a deciziei

Prin sentința civilă nr. 417/21.05.2020 pronunțată de Tribunalul Alba în dosarul nr. 198/107/2020, a fost admisă excepția lipsei calității procesuale pasive a Ministerului Justiției, a fost admisă acțiunea reclamantilor Achim Ramona Codruța, Adam Lucian Daniel, Apostiu (Roșca) Ioana Iulia, Bărbieru Ciurea Cristina Luminița, Bega Adina Raluca, Belcea Ancuța, Bernat (Iftimie) Anca Karina, Bezergheanu Iovanca, Bodea (Nae) Laura Maria, Budur Mariana, Burdea (Cojocariu) Roxana, Bureac Mihaela și Buruzan Nicolae Lucian și obligați pârâții Curtea de Apel Timișoara și Tribunalul Timiș la uniformizarea modului de calcul al salariilor pentru desfășurarea activității în aceleași condiții de vechime în muncă și în funcție, conform Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 23/2016-Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, începând cu data de 01.01.2018, în ceea ce privește cuantumul sporurilor aplicate, în baza Legii nr. 153/2017; repararea prejudiciului produs, până la încetarea stării de discriminare, constând în plata diferenței dintre suma care li s-a plătit efectiv și suma care ar fi trebuit să se plătească fiecăruia; obligarea pârâților la plata sumelor reprezentând aceste diferențe pentru perioada 1 ianuarie 2018-viitor.

Recursul declarat de Curtea de Apel Timișoara împotriva aceste sentințe a fost respins ca nefondat.

Președintele Curții de Apel Timișoara, având în vedere prevederile sentinței civile mai sus menționate, precum și dispozițiile Deciziei Curții Constituționale nr. 794/15.12.2016, a emis Decizia nr. 191/RU/23.12.2020, stabilind că se modifică dispozițiile Deciziei nr. 18/RU/06.02.2018 în sensul recalculării drepturilor salariale, începând cu data de 21.05.2020, pentru personalul auxiliar de specialitate și conex din cadrul Curții de Apel Timișoara și a instanțelor arondate acesteia, care va beneficia de salariul de bază stabilit la nivelul anului 2022, cu aplicarea sporurilor de 15% pentru condiții de muncă grele, vătămătoare ori periculoase, a sporului de 25% pentru risc și suprasolicitare neuropsihică și a sporului de 5% pentru confidențialitate la salariul de bază din 2022.

De asemenea, s-a dispus modificarea Anexelor la Decizia nr. 18/RU/06.02.2018 în sensul recalculării drepturilor salariale începând cu data de 21.05.2020, stabilindu-se că plata diferențelor salariale aferente perioadei 21.05.2020-31.12.2020 se va efectua după asigurarea fondurilor necesare de către Ministerul Justiției.

Învedereăm instanței faptul că, având în vedere data pronunțării titlului executoriu reprezentat de sentința civilă nr. 417/21.05.2020, devin incidente dispozițiile art. 39 din OUG nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, potrivit cărora "(1) Plata sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din instituțiile și autoritățile publice, devenite executorii în perioada 1 ianuarie 2019-31 decembrie 2021, se va realiza astfel:

- a) în primul an de la data la care hotărârea judecătorească devine executorie se plătește 5% din valoarea titlului executoriu;
- b) în al doilea an de la data la care hotărârea judecătorească devine executorie se plătește 10% din valoarea titlului executoriu;
- c) în al treilea an de la data la care hotărârea judecătorească devine executorie se plătește 25% din valoarea titlului executoriu;

MINISTERUL JUSTIȚIEI

d) în al patrulea an de la data la care hotărârea judecătorească devine executorie se plătește 25% din valoarea titlului executoriu;

e) în al cincilea an de la data la care hotărârea judecătorească devine executorie se plătește 35% din valoarea titlului executoriu.”

Astfel, pentru trecut, respectiv de la data începând cu care au fost acordate drepturile, și anume 01.01.2018 și până la data emiterii Deciziei nr. 191/RU/23.12.2020, plata drepturilor stabilite prin sentința civilă nr. 417/21.05.2020 pentru persoanele care au avut calitatea de reclamant în această acțiune, se va realiza eşalonat în temeiul OUG nr. 114/2018, și nu cum s-a stabilit prin decizia atacată, respectiv plata diferențelor salariale aferente perioadei 21.05.2020-31.12.2020 să se efectueze după asigurarea fondurilor necesare de către Ministerul Justiției.

În același timp, vă rugăm să aveți în vedere faptul că dispozitivul sentinței civile nr. 417/2020 nu a stabilit o obligație în sarcina pârâtei Curtea de Apel Timișoara în sensul emiterii unei decizii, astfel că în situația în care președintele instanței în executarea hotărârii judecătorești a decis să emită o decizie, aceasta trebuia să vizeze exclusiv pe reclamantii din acțiunea în care a fost pronunțat titlul executoriu, și nu întreg personalul auxiliar de specialitate și conex din cadrul Curții de Apel Timișoara și a instanțelor arondate acesteia.

De altfel, și președintele Înaltei Curți de Casație și Justiției, pentru punerea în executare a sentinței civile nr. 470/2020 privind acordarea valorii de referință sectorială în sumă de 605,22 lei, a emis Ordinul nr. 221/26.10.2020 prin care au fost acordate drepturile doar pentru persoanele care au avut calitatea de reclamant în dosarul în care a fost pronunțată hotărârea judecătorească.

De asemenea, în mod greșit s-a dispus prin Decizia nr. 191/RU/23.12.2020 recalcularea drepturilor salariale începând cu data de 21.05.2020 (data pronunțării titlului executoriu) și plata diferențelor salariale aferente perioadei 21.05.2020-31.12.2020 după asigurarea fondurilor necesare de către Ministerul Justiției, întrucât recalcularea trebuia să se realizeze începând cu data emiterii deciziei președintelui Curții de Apel Timișoara, iar pentru perioada 01.01.2018- data emiterii Deciziei nr. 191/RU/23.12.2020, plata să se realizeze eşalonat în temeiul OUG nr. 114/2018, pentru personalul din cadrul Curții de Apel Timișoara-reclamant în dosarul nr. 198/107/2020.

În același timp, decizia a cărei anulare parțială se solicită încalcă prevederile Legii nr. 153/2017.

Astfel, potrivit art. 25 alin. (1) din Capitolul II, „suma sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor, inclusiv cele pentru hrană și vacanță, acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator de credite nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază, a soldelor de funcție/salariilor de funcție, soldelor de grad/salariilor gradului profesional deținut, gradațiilor și a soldelor de comandă/salariilor de comandă, a indemnizațiilor de încadrare și a indemnizațiilor lunare, după caz. ”

Dispozițiile Legii-cadru nr.153/2017 nu prevăd în mod imperativ un procent al sporurilor de 45%, ci lasă la aprecierea ordonatorului de credite condițiile de acordare a acestor sporuri, evident cu respectarea dispozițiilor imperative ale legii.

MINISTERUL JUSTIȚIEI

Prevederile art. 25 alin. (1) fixează doar pragul maxim pe care ordonatorul de credite trebuie să-l respecte, acesta având însă libertatea de a acorda sporuri al căror quantum să fie chiar mai mic de un procent de 30% din suma totală a salariilor.

Dispozițiile legale din Anexa V, care prevăd pentru domeniul de activitate „Justiție” un quantum total al sporurilor de până la 45%, nu constituie norme speciale față de dispozițiile art. 25, care prevăd quantumul total al sporurilor acordate pe fiecare ordonator de credite.

Relația dintre cele două dispoziții este de la întreg la parte, acestea nereglementând aceeași situație, ci situații diferite. Astfel, în domeniul „Justiție” este permis ca, pe fiecare angajat, să se stabilească un quantum total al sporurilor de până la 45%, în timp ce limitarea de 30% vizează exclusiv ordonatorii de credite, iar nu angajații priviți individual.

Conform art. 38 din Legea - cadru nr. 153/2017,

„(1) Prevederile prezentei legi se aplică etapizat, începând cu data de 1 iulie 2017...

(3) Începând cu data de 1 ianuarie 2018 se acordă următoarele creșteri salariale:

a) quantumul brut al salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare, precum și quantumul brut al sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor, premiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare, solda lunară/salariul lunar de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se majorează cu 25% față de nivelul acordat pentru luna decembrie 2017, fără a depăși limita prevăzută la art. 25, în măsura în care personalul respectiv își desfășoară activitatea în aceleași condiții”.

Totodată, la alin. (6) al aceluiași articol s-a statuat că „(6) În situația în care, începând cu 1 ianuarie 2018, salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare sunt mai mari decât cele stabilite potrivit prezentei legi pentru anul 2022 sau devin ulterior mai mari ca urmare a majorărilor salariale reglementate, se acordă cele stabilite pentru anul 2022.”

Astfel, potrivit dispozițiilor legale mai sus-citate, începând cu data de 1 ianuarie 2018, quantumul brut al indemnizațiilor de încadrare, precum și quantumul brut al sporurilor, se majorează cu 25% față de nivelul acordat pentru luna decembrie 2017, fără a depăși limita prevăzută la art. 25 din lege, în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții, iar în situația în care, începând cu 1 ianuarie 2018, indemnizațiile de încadrare sunt mai mari decât cele stabilite potrivit Legii - cadru nr. 153/2017 pentru anul 2022, se acordă cele stabilite pentru anul 2022.

Totodată, în conformitate cu art. 34 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene: „(2) Începând cu 1 ianuarie 2019, quantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut lunar, solda lunară de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice, se menține cel mult la nivelul quantumului acordat pentru luna decembrie 2018, în măsura în care personalul ocupă aceeași funcție și își desfășoară activitatea în aceleași condiții.”

Arătăm că acest text s-a modificat prin OUG nr. 1/2020, Art. I. pct. 12 în sensul că „(2) Începând cu luna ianuarie 2020, quantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor și al

celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut lunar, solda lunară de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se menține cel mult la nivelul cuantumului acordat pentru luna decembrie 2019, în măsura în care personalul ocupă aceeași funcție și își desfășoară activitatea în aceleași condiții."

Prin urmare, prin stabilirea sporurilor în procent de 45% pentru personalul auxiliar de specialitate și conex din cadrul Curții de Apel Timișoara și a instanțelor arondate acestuia s-a depășit plafonul prevăzut de lege art. 25 alin. 1 din legea nr. 153/2017.

În practica judiciară recentă, Curtea de Apel Alba Iulia, în dosarul nr. 974/115/2019, prin decizia civilă nr. 1055/2020 s-a pronunțat cu privire la două aspecte importante reglementate în Legea-cadru nr. 153/2017, respectiv „principiul nediscriminării” și „principiul egalității”, precum și modalitatea de gestionare de către fiecare ordonator de credite a salarizării personalului.

Astfel, în ceea ce privește principiul nediscriminării și al egalității, Curtea de Apel Alba Iulia a reținut că „potrivit art. 6 lit. b și c din Legea nr. 153/2017, sistemul de salarizare are la bază, între altele, principiul nediscriminării, în sensul eliminării oricăror forme de discriminare și al instituirii unui tratament egal cu privire la personalul din sectorul bugetar care prestează aceeași activitate și are aceeași vechime în muncă și în funcție și principiul egalității, prin asigurarea de salarii de bază egale pentru muncă cu valoare egală. Din analiza acestor două principii rezultă că tratamentul egal care garantează nediscriminarea vizează doar egalitatea salariului de bază pentru aceeași activitate și aceeași vechime în muncă și în funcție, și nu a celorlalte drepturi de natură salarială, așa cum prevedea Legea nr. 284/2010.” În final, Curtea concluzionează că „în actuala reglementare, principiul nediscriminării și al egalității, (...) vizează acordarea aceluiași salariu de bază pentru aceeași activitate și aceeași vechime în muncă și în funcție, fără raportare la sporuri sau alte drepturi de natură salarială. Sporurile se stabilesc în cuantum diferit de la un ordonator de credite la altul, în funcție de criteriul prevăzut în art. 25 alin. 1 din Lege.”

Referitor la modalitatea de gestionare a salarizării personalului de către ordonatorii de credite, curtea arată că „în vechea reglementare, gestiunea sistemului de salarizare a personalului din instituțiile și autoritățile publice se asigura de fiecare ordonator principal de credite (art. 6 alin. 1 din Legea nr. 284/2010), ordonatorii principali de credite fiind cei care aveau obligația să stabilească salariile de bază, indemnizațiile lunare de încadrare, sporurile, alte drepturi salariale în bani și în natură stabilite potrivit legii (art. 6 alin. 4 din Legea nr. 284/2010). În prezent, gestiunea acestui sistem se asigură de fiecare ordonator de credite, indiferent de gradul acestuia: principal, secundar sau terțiar (...).”

Instanța arată că această distincție prezintă relevanță în ceea ce privește ordonatorul la nivelul căruia se raportează limita de plafonare a sumei sporurilor, compensațiilor, primelor și indemnizațiilor care acordate cumulativ nu pot depăși 30% din suma salariilor de bază/ indemnizațiilor lunare de încadrare.

În aceeași decizie se mai arată că „în ceea ce privește aplicabilitatea deciziei nr. 794/2016 a Curții Constituționale, Curtea constată că principiile desprinse din această decizie rămân de actualitate și în materia salarizării în baza Legii nr. 153/2017, dar numai cu privire la stabilirea elementelor ce compun salariul de bază, pentru că numai cu privire la acesta este instituit principiul egalității și al nediscriminării. În ceea ce privește sporurile, în actuala reglementare, acestea nu mai pot fi uniforme la nivelul personalului din toate instituțiile și autoritățile ce formează familia ocupațională „Justiție” pentru că legea le condiționează

MINISTERUL JUSTIȚIEI

dub dublu aspect: al cuantumului concret, fiind reglementată doar valoarea maximă a acestora, și al plafonării la nivelul fiecărui ordonator de credite, conform art. 25 din lege.”

Pentru toate aceste considerente, solicităm admiterea cererii de anulare în parte a Deciziei nr. 191/RU/23.12.2020 pentru persoanele care nu sunt părți în dosarul nr. 198/107/2020 a Tribunalului Alba, precum și a cererii de suspendare în parte a executării aceleiași decizii până la soluționarea definitivă a prezentei cauze.

Pentru cazul în care nu ne vom putea prezenta în instanță, vă rugăm ca, în temeiul art. 411 alin. 1 pct. 2 teza finală din Codul de procedură civilă, să procedați la soluționarea cauzei în lipsa noastră.

Pentru Stelian-Cristian ION,

ministrul justiției,

semnează

Alexandru-Paul DIAMTRIU,

secretar de stat

26 FEB. 2021

19028
Nr. /2021

Către,

TRIBUNALUL MEHEDINȚI
SECȚIA A II-A CIVILĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Referitor: Dosar nr. 264/101/2021

Termen: 01.03.2021

Ministerul Justiției, cu sediul în București, strada Apolodor nr.17, sector 5, în temeiul art. 61 alin. 3 din Codul de procedură civilă formulează

CERERE DE INTERVENȚIE

în interes propriu în litigiul având ca obiect cererea reclamantei Curtea de Apel Timișoara, cu sediul în Timișoara, P-ța Țepeș Vodă nr. 2 A, județul Timiș, în contradictoriu cu pârâțul Sindicatul Național al Grefei Judiciare Dicasterial, cu sediul în Timișoara, str. Eugeniu de Savoya, nr. 2, ap. T113, județul Timiș.

I. Interesul Ministerului Justiției în formularea prezentei cereri de intervenție:

Potrivit art. 61 alin. 1 din Codul de procedură civilă „Oricine are interes poate interveni într-un proces care se judecă între părțile originare”, iar potrivit alin. 2 al aceluiași articol „Intervenția este principală, când intervenientul pretinde pentru sine, în tot sau în parte, dreptul dedus judecății sau un drept strâns legat de acesta.”

Vă rugăm să apreciați că cererea de intervenție întemeiată pe textul art. 61 alin. 2 C. proc.civ este justificată sub aspectul interesului, având în vedere obiectul cererii îl constituie anularea în parte a Deciziei nr. 191/RU/23.12.2020 pentru persoanele care nu sunt părți în dosarul nr. 198/107/2020 a Tribunalului Alba, precum și suspendarea în parte a executării aceleiași decizii până la soluționarea definitivă a prezentei cauze.

Astfel, între Ministerul Justiției și instanțele judecătorești există un raport juridic de drept financiar, care implică ordonatorii de credite, potrivit atribuțiilor prevăzute de Legea finanțatelor publice nr. 500/2002 privind finanțele publice, act normativ ce reglementează cadrul general pentru utilizarea fondurilor publice, precum și responsabilitățile instituțiilor publice implicate în procesul bugetar.

Potrivit dispozițiilor art. 21 alin. 8 din Legea nr. 500/2002, ordonatorii de credite au obligația de a fundamenta, justifica și utiliza, în condiții de legalitate, regularitate, economicitate, eficiență și eficacitate, creditele bugetare repartizate din bugetele lor instituțiilor subordonate și altor beneficiari ai acestor fonduri.

Astfel, în calitate de ordonator principal de credite, Ministerul Justiției are obligația de a angaja cheltuieli în limita creditelor de angajament și de a utiliza creditele bugetare numai în limita prevederilor și destinațiilor aprobate, pentru cheltuieli strict legate de activitatea instituțiilor

MINISTERUL JUSTIȚIEI

publice respective și cu respectarea dispozițiilor legale, răspunzând, potrivit legii, de angajarea, lichidarea și ordonarea cheltuielilor în limita creditelor de angajament și creditelor bugetare repartizate și aprobate, de angajarea și utilizarea cheltuielilor în limita creditelor de angajament și creditelor bugetare pe baza bunei gestiuni financiare (art. 22 din Legea nr. 500/2002).

Totodată, art. 64 din Legea responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010, reglementează responsabilitățile ordonatorilor principali de credite, una dintre acestea fiind de a se „asigura că toate deciziile ce intră în sfera prerogativelor lui sunt luate în conformitate cu prevederile prezentei legi, inclusiv în conformitate cu principiile responsabilității fiscale, cu regulile fiscale și cu strategia fiscal-bugetară”.

Având în vedere că Ministerul Justiției este responsabil pentru modul de angajare a bugetului statului, iar prin decizia a cărei anulare parțială se solicită au fost recalculate drepturile salariale pentru personalul auxiliar de specialitate și conex din cadrul Curții de Apel Timișoara și a instanțelor arondate acesteia, cu încălcarea dispozițiilor exprese ale Legii nr. 153/2017 și cu consecințe asupra bugetului, fiind absolut necesar ca instituția noastră să se asigure că acționează în temeiul unor acte care sunt date cu respectarea prevederilor legale în vigoare, **vă solicităm să încuviințați în principiu cererea de intervenție în interes propriu.**

În subsidiar, dacă nu veți considera admisibilă cererea de intervenție în interes propriu, vă rugăm să o calificați și să o admiteți ca atare drept cerere de intervenție accesorie în interesul reclamantei.

II. Pentru considerentele pe care le vom expune, solicităm admiterea cererii de anulare în parte a Deciziei nr. 191/RU/23.12.2020 pentru persoanele care nu sunt părți în dosarul nr. 198/107/2020 a Tribunalului Alba, precum și a cererii de suspendare în parte a executării aceleiași decizii până la soluționarea definitivă a prezentei cauze.

1. În ceea ce privește cererea de suspendare în parte a deciziei

Potrivit art. 14 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, „în cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, după sesizarea, în condițiile art. 7 a autorității publice care a emis actul sau a autorității ierarhic superioare, persoana vătămată poate să ceară instanței competente să dispună suspendarea executării actului administrativ unilateral până la pronunțarea instanței de fond.”

Prin urmare, pentru a se dispune suspendarea trebuie să se facă dovada **existenței cumulative a două condiții** și anume: cazul bine justificat și prevenirea unei pagube iminente.

a). Art. art.2 alin.1 lit. ș) din Legea nr. 554/2004 definește noțiunea de pagubă iminentă ca fiind „**prejudiciul material viitor și previzibil sau, după caz, perturbarea previzibilă gravă a funcționării unei autorități publice sau a unui serviciu public**”.

Este vorba deci de o vătămare **iminentă și ireparabilă** produsă reclamantului prin actul administrativ a cărei suspendare se solicită.

Scopul acestei măsuri de protecție este acela de a nu cauza reclamantului o pagubă materială iminentă, care i s-ar cauza ca urmare a nesuspendării executării actului administrativ, generată de faptul că până la soluționarea acțiunii în anulare, această pagubă materială ar putea fi, în unele cazuri, deosebit de consistentă.

MINISTERUL JUSTIȚIEI

Astfel, învedereăm instanței că în bugetul pe anul 2021 nu există fonduri alocate pentru plata diferențelor salariale care rezultă din punerea în aplicare a Deciziei nr. 191/RU/23.12.2020, astfel că achitarea sporurilor salariale în cuantumul stabilit prin decizie ar duce la afectarea bugetului Ministerului Justiției în ceea ce privește plata salariilor și a altor drepturi de personal.

Precizăm că prin adresa nr. 42/54124/28.09.2020 Ministerul Justiției a transmis la Ministerul Finanțelor Publice Proiectul de buget pentru anul 2021. Pentru Titlul I „Cheltuieli de personal” au fost solicitate fonduri pentru plata salariilor și a altor drepturi de personal, precum și pentru plata sumelor reprezentând drepturi salariale restante stabilite prin hotărâri judecătorești.

Prin adresa nr. 462082/15.01.2021, Ministerul Finanțelor a comunicat limita de cheltuieli pentru anul 2021, precum și estimările pentru anii 2022-2024 aferentă bugetului Ministerului Justiției, aprobată de Guvern și a solicitat transmiterea Proiectului de buget pe anul 2021 cu încadrarea în aceste limite.

În urma analizei necesarului de credite pentru anul 2021, s-a constatat că limita transmisă de MFP este subdimensionată față de necesar și nu asigură plata integrală a drepturilor salariale curente, fiind necesară suplimentarea limitei de cheltuieli.

Astfel, prin adresa nr. 2/7882/27.01.2021 Ministerul Justiției a solicitat Ministerului Finanțelor Publice suplimentarea limitei de cheltuieli la Titlul I „Cheltuieli de personal” pentru asigurarea fondurilor necesare pentru plata salariilor aferente posturilor ocupate la data de 31 decembrie 2020.

Ulterior, această limită a fost suplimentată iar Proiectul de Buget pe anul 2021 postat de M.F. pe Transparență decizională la Titlul I „Cheltuieli de personal”, în sumă de 2.643.373 mii lei, asigură plata salariilor și a altor drepturi de personal pentru posturile ocupate la 31.12.2020.

Întrucât Decizia emisă de președintele Curții de Apel Timișoara generează impact financiar suplimentar asupra bugetului, acest impact ar trebui să fie anulat de o măsură de diminuare a cheltuielilor, potrivit prevederilor art.18 din Legea nr.69/2010 privind responsabilitatea fiscal bugetară, republicată, respectiv:

“(1) În raport cu țintele prevăzute la art. 37 alin. (4), execuția cheltuielilor de personal este evaluată de către Ministerul Finanțelor Publice, la finalul fiecărui trimestru.

(2) Pentru încadrarea în limitele trimestriale ale cheltuielilor de personal, ordonatorii de credite au posibilitatea să diminueze drepturile salariale care sunt stabilite prin lege în cuantum variabil și pe cele a căror acordare este facultativă, potrivit legii.

(3) În cazurile excepționale și temeinic justificate în care un ordonator principal de credite nu se încadrează în limita trimestrială pentru cheltuielile de personal, Ministerul Finanțelor Publice poate aproba majorarea limitei respective, cu condiția ca ordonatorul principal de credite să facă dovada respectării dispozițiilor alin. (2) și a încadrării în bugetul anual aprobat pentru această destinație.

(4) Ordonatorii principali de credite care se află în situația prevăzută la alin. (3) au obligația ca, în decursul trimestrului următor trimestrului pentru care a fost majorată limita pentru cheltuielile de personal, să înregistreze economii la cheltuielile de personal în cuantumul sumei cu care a fost majorată limita trimestrială precedentă.

(5) Ordonatorii principali de credite au obligația să întreprindă toate măsurile necesare atât pentru îndeplinirea prevederilor alin. (4), cât și pentru îndeplinirea Țintelor trimestriale pentru cheltuielile totale, inclusiv prin reducerea numărului de posturi finanțate și bugetele acestora și, respectiv, disponibilizarea, în condițiile legii, a unei părți din personalul încadrat.

(6) Până la îndeplinirea obligației prevăzute la alin. (4), ordonatorilor principali de credite cărora le-a fost majorată limita trimestrială pentru cheltuielile de personal le va fi interzisă:

- a) acordarea de premii sau plata de ore suplimentare;
- b) promovarea angajaților, dacă acest lucru presupune o creștere a cheltuielilor de personal;
- c) scoaterea la concurs a posturilor vacante sau ocuparea acestora prin alte modalități prevăzute de lege.”

Tot în susținerea argumentului referitor la inexistența fondurilor pentru plata diferențelor salariale, vă rugăm să aveți în vedere și dispozițiile art. 37 din Legea nr. 500/2002, potrivit căreia: „(1) Dacă legile bugetare nu au fost adoptate cu cel puțin 3 zile înainte de expirarea exercițiului bugetar, Guvernul îndeplinește sarcinile prevăzute în bugetul anului precedent, limitele lunare de cheltuieli neputând depăși de regulă 1/12 din prevederile bugetelor anului precedent, cu excepția cazurilor deosebite, temeinic justificate de către ordonatorii principali de credite, sau, după caz, 1/12 din sumele propuse în proiectul de buget, în situația în care acestea sunt mai mici decât cele din anul precedent.

(2) Instituțiile publice și acțiunile noi, aprobate în anul curent, dar care încep cu data de 1 ianuarie a anului bugetar următor, vor fi finanțate, până la aprobarea legii bugetare, în limita a 1/12 din prevederile acestora cuprinse în proiectul de buget.”

b). Textul art. 14 din Legea nr. 554/2004 impune ca, pe lângă iminența producerii unei pagube, să dovedească și **caracterul de caz justificat de suspendare**.

Astfel, conform art. 2 alin. 1 lit. t) din Legea nr. 554/2004, prin „cazuri bine justificate se înțelege împrejurările legate de starea de fapt și de drept, care sunt de natură să creeze o îndoială serioasă în privința legalității actului administrativ”.

După cum se arată în doctrina de drept administrativ, „motivele invocate în contra actului administrativ trebuie să apară de la prima vedere ca fiind destul de puternice și serioase pentru a fi susceptibile de a provoca de la început o îndoială serioasă asupra legalității actului administrativ” - CG Rarincescu, Contenciosul administrativ român.

Existența unui caz bine justificat poate fi reținută dacă din împrejurările cauzei ar rezulta o îndoială puternică și evidentă asupra prezumției de legalitate, care constituie unul dintre fundamentele caracterului executoriu al actelor administrative.

Fără a intra în analiza aprofundată a motivelor de nelegalitate a deciziei, ci doar „pipăind” fondul, apreciem că greșita punere în executare a sentinței civile nr. 417/21.05.2020 pronunțată de Tribunalul Alba în dosarul nr. 198/107/2020 și inaplicabilitatea în speță a Deciziei nr. 794/2016 a Curții Constituționale, ambele temeuri ale emiterii Deciziei nr. 191/RU/23.12.2020, constituie suficiente argumente pentru a crea o îndoială serioasă asupra legalității acesteia și a aprecia că este îndeplinită și condiția cazului bine justificat.

2. În ceea ce privește cererea de anulare în parte a deciziei

Prin sentința civilă nr. 417/21.05.2020 pronunțată de Tribunalul Alba în dosarul nr. 198/107/2020, a fost admisă excepția lipsei calității procesuale pasive a Ministerului Justiției, a fost admisă acțiunea reclamantilor Achim Ramona Codruța, Adam Lucian Daniel, Apostiu (Roșca) Ioana Iulia, Bărbieru Ciurea Cristina Luminița, Bega Adina Raluca, Belcea Ancuța, Bernat (Iftimie) Anca Karina, Bezergheanu Iovanca, Bodea (Nae) Laura Maria, Budur Mariana, Burdea (Cojocariu) Roxana, Bureac Mihaela și Buruzan Nicolae Lucian și obligați pârâții Curtea de Apel Timișoara și Tribunalul Timiș la uniformizarea modului de calcul al salariilor pentru desfășurarea activității în aceleași condiții de vechime în muncă și în funcție, conform Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 23/2016-Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, începând cu data de 01.01.2018, în ceea ce privește cuantumul sporurilor aplicate, în baza Legii nr. 153/2017; repararea prejudiciului produs, până la încetarea stării de discriminare, constând în plata diferenței dintre suma care li s-a plătit efectiv și suma care ar fi trebuit să se plătească fiecăruia; obligarea pârâților la plata sumelor reprezentând aceste diferențe pentru perioada 1 ianuarie 2018-viitor.

Recursul declarat de Curtea de Apel Timișoara împotriva aceste sentințe a fost respins ca nefondat.

Președintele Curții de Apel Timișoara, având în vedere prevederile sentinței civile mai sus menționate, precum și dispozițiile Deciziei Curții Constituționale nr. 794/15.12.2016, a emis Decizia nr. 191/RU/23.12.2020, stabilind că se modifică dispozițiile Deciziei nr. 18/RU/06.02.2018 în sensul recalculării drepturilor salariale, începând cu data de 21.05.2020, pentru personalul auxiliar de specialitate și conex din cadrul Curții de Apel Timișoara și a instanțelor arondate acesteia, care va beneficia de salariul de bază stabilit la nivelul anului 2022, cu aplicarea sporurilor de 15% pentru condiții de muncă grele, vătămătoare ori periculoase, a sporului de 25% pentru risc și suprasolicitare neuropsihică și a sporului de 5% pentru confidențialitate la salariul de bază din 2022.

De asemenea, s-a dispus modificarea Anexelor la Decizia nr. 18/RU/06.02.2018 în sensul recalculării drepturilor salariale începând cu data de 21.05.2020, stabilindu-se că plata diferențelor salariale aferente perioadei 21.05.2020-31.12.2020 se va efectua după asigurarea fondurilor necesare de către Ministerul Justiției.

Învedereăm instanței faptul că, având în vedere data pronunțării titlului executoriu reprezentat de sentința civilă nr. 417/21.05.2020, devin incidente dispozițiile art. 39 din OUG nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, potrivit cărora "(1) Plata sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din instituțiile și autoritățile publice, devenite executorii în perioada 1 ianuarie 2019-31 decembrie 2021, se va realiza astfel:

- a) în primul an de la data la care hotărârea judecătorească devine executorie se plătește 5% din valoarea titlului executoriu;
- b) în al doilea an de la data la care hotărârea judecătorească devine executorie se plătește 10% din valoarea titlului executoriu;
- c) în al treilea an de la data la care hotărârea judecătorească devine executorie se plătește 25% din valoarea titlului executoriu;

MINISTERUL JUSTIȚIEI

d) în al patrulea an de la data la care hotărârea judecătorească devine executorie se plătește 25% din valoarea titlului executoriu;

e) în al cincilea an de la data la care hotărârea judecătorească devine executorie se plătește 35% din valoarea titlului executoriu.”

Astfel, pentru trecut, respectiv de la data începând cu care au fost acordate drepturile, și anume 01.01.2018 și până la data emiterii Deciziei nr. 191/RU/23.12.2020, plata drepturilor stabilite prin sentința civilă nr. 417/21.05.2020 pentru persoanele care au avut calitatea de reclamant în această acțiune, se va realiza eșalonat în temeiul OUG nr. 114/2018, și nu cum s-a stabilit prin decizia atacată, respectiv plata diferențelor salariale aferente perioadei 21.05.2020-31.12.2020 să se efectueze după asigurarea fondurilor necesare de către Ministerul Justiției.

În același timp, vă rugăm să aveți în vedere faptul că dispozitivul sentinței civile nr. 417/2020 nu a stabilit o obligație în sarcina pârâtei Curtea de Apel Timișoara în sensul emiterii unei decizii, astfel că în situația în care președintele instanței în executarea hotărârii judecătorești a decis să emită o decizie, aceasta trebuia să vizeze exclusiv pe reclamantii din acțiunea în care a fost pronunțat titlul executoriu, și nu întreg personalul auxiliar de specialitate și conex din cadrul Curții de Apel Timișoara și a instanțelor arondate acesteia.

De altfel, și președintele Înaltei Curți de Casație și Justiției, pentru punerea în executare a sentinței civile nr. 470/2020 privind acordarea valorii de referință sectorială în sumă de 605,22 lei, a emis Ordinul nr. 221/26.10.2020 prin care au fost acordate drepturile doar pentru persoanele care au avut calitatea de reclamant în dosarul în care a fost pronunțată hotărârea judecătorească.

De asemenea, în mod greșit s-a dispus prin Decizia nr. 191/RU/23.12.2020 recalcularea drepturilor salariale începând cu data de 21.05.2020 (data pronunțării titlului executoriu) și plata diferențelor salariale aferente perioadei 21.05.2020-31.12.2020 după asigurarea fondurilor necesare de către Ministerul Justiției, întrucât recalcularea trebuia să se realizeze începând cu data emiterii deciziei președintelui Curții de Apel Timișoara, iar pentru perioada 01.01.2018- data emiterii Deciziei nr. 191/RU/23.12.2020, plata să se realizeze eșalonat în temeiul OUG nr. 114/2018, pentru personalul din cadrul Curții de Apel Timișoara-reclamant în dosarul nr. 198/107/2020.

În același timp, decizia a cărei anulare parțială se solicită încalcă prevederile Legii nr. 153/2017.

Astfel, potrivit art. 25 alin. (1) din Capitolul II, „suma sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor, inclusiv cele pentru hrană și vacanță, acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator de credite nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază, a soldelor de funcție/salariilor de funcție, soldelor de grad/salariilor gradului profesional deținut, gradațiilor și a soldelor de comandă/salariilor de comandă, a indemnizațiilor de încadrare și a indemnizațiilor lunare, după caz. ”

Dispozițiile Legii-cadru nr.153/2017 nu prevăd în mod imperativ un procent al sporurilor de 45%, ci lasă la aprecierea ordonatorului de credite condițiile de acordare a acestor sporuri, evident cu respectarea dispozițiilor imperative ale legii.

MINISTERUL JUSTIȚIEI

Prevederile art. 25 alin. (1) fixează doar pragul maxim pe care ordonatorul de credite trebuie să-l respecte, acesta având însă libertatea de a acorda sporuri al căror quantum să fie chiar mai mic de un procent de 30% din suma totală a salariilor.

Dispozițiile legale din Anexa V, care prevăd pentru domeniul de activitate „Justiție” un quantum total al sporurilor de până la 45%, nu constituie norme speciale față de dispozițiile art. 25, care prevăd quantumul total al sporurilor acordate pe fiecare ordonator de credite.

Relația dintre cele două dispoziții este de la întreg la parte, acestea nereglementând aceeași situație, ci situații diferite. Astfel, în domeniul „Justiție” este permis ca, pe fiecare angajat, să se stabilească un quantum total al sporurilor de până la 45%, în timp ce limitarea de 30% vizează exclusiv ordonatorii de credite, iar nu angajații privați individual.

Conform art. 38 din Legea - cadru nr. 153/2017,

„(1) Prevederile prezentei legi se aplică etapizat, începând cu data de 1 iulie 2017...

(3) Începând cu data de 1 ianuarie 2018 se acordă următoarele creșteri salariale:

a) quantumul brut al salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare, precum și quantumul brut al sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor, premiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare, solda lunară/salariul lunar de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se majorează cu 25% față de nivelul acordat pentru luna decembrie 2017, fără a depăși limita prevăzută la art. 25, în măsura în care personalul respectiv își desfășoară activitatea în aceleași condiții”.

Totodată, la alin. (6) al aceluiași articol s-a statuat că „(6) În situația în care, începând cu 1 ianuarie 2018, salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare sunt mai mari decât cele stabilite potrivit prezentei legi pentru anul 2022 sau devin ulterior mai mari ca urmare a majorărilor salariale reglementate, se acordă cele stabilite pentru anul 2022.”

Astfel, potrivit dispozițiilor legale mai sus-citate, începând cu data de 1 ianuarie 2018, quantumul brut al indemnizațiilor de încadrare, precum și quantumul brut al sporurilor, se majorează cu 25% față de nivelul acordat pentru luna decembrie 2017, fără a depăși limita prevăzută la art. 25 din lege, în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții, iar în situația în care, începând cu 1 ianuarie 2018, indemnizațiile de încadrare sunt mai mari decât cele stabilite potrivit Legii - cadru nr. 153/2017 pentru anul 2022, se acordă cele stabilite pentru anul 2022.

Totodată, în conformitate cu art. 34 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene: „(2) Începând cu 1 ianuarie 2019, quantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut lunar, solda lunară de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice, se menține cel mult la nivelul quantumului acordat pentru luna decembrie 2018, în măsura în care personalul ocupă aceeași funcție și își desfășoară activitatea în aceleași condiții.”

Arătăm că acest text s-a modificat prin OUG nr. 1/2020, Art. I. pct. 12 în sensul că „(2) Începând cu luna ianuarie 2020, quantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor și al

MINISTERUL JUSTIȚIEI

celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut lunar, solda lunară de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se menține cel mult la nivelul cuantumului acordat pentru luna decembrie 2019, în măsura în care personalul ocupă aceeași funcție și își desfășoară activitatea în aceleași condiții."

Prin urmare, prin stabilirea sporurilor în procent de 45% pentru personalul auxiliar de specialitate și conex din cadrul Curții de Apel Timișoara și a instanțelor arondate acesteia s-a depășit plafonul prevăzut de lege art. 25 alin. 1 din legea nr. 153/2017.

În practica judiciară recentă, Curtea de Apel Alba Iulia, în dosarul nr. 974/115/2019, prin decizia civilă nr. 1055/2020 s-a pronunțat cu privire la două aspecte importante reglementate în Legea-cadru nr. 153/2017, respectiv „principiul nediscriminării” și „principiul egalității”, precum și modalitatea de gestionare de către fiecare ordonator de credite a salarizării personalului.

Astfel, în ceea ce privește principiul nediscriminării și al egalității, Curtea de Apel Alba Iulia a reținut că „potrivit art. 6 lit. b și c din Legea nr. 153/2017, sistemul de salarizare are la bază, între altele, principiul nediscriminării, în sensul eliminării oricăror forme de discriminare și al instituirii unui tratament egal cu privire la personalul din sectorul bugetar care prestează aceeași activitate și are aceeași vechime în muncă și în funcție și principiul egalității, prin asigurarea de salarii de bază egale pentru muncă cu valoare egală. Din analiza acestor două principii rezultă că tratamentul egal care garantează nediscriminarea vizează doar egalitatea salariului de bază pentru aceeași activitate și aceeași vechime în muncă și în funcție, și nu a celorlalte drepturi de natură salarială, așa cum prevedea Legea nr. 284/2010.” În final, Curtea concluzionează că „în actuala reglementare, principiul nediscriminării și al egalității, (...) vizează acordarea aceluiași salariu de bază pentru aceeași activitate și aceeași vechime în muncă și în funcție, fără raportare la sporuri sau alte drepturi de natură salarială. Sporurile se stabilesc în cuantum diferit de la un ordonator de credite la altul, în funcție de criteriul prevăzut în art. 25 alin. 1 din Lege.”

Referitor la modalitatea de gestionare a salarizării personalului de către ordonatorii de credite, curtea arată că „în vechea reglementare, gestiunea sistemului de salarizare a personalului din instituțiile și autoritățile publice se asigura de fiecare ordonator principal de credite (art. 6 alin. 1 din Legea nr. 284/2010), ordonatorii principali de credite fiind cei care aveau obligația să stabilească salariile de bază, indemnizațiile lunare de încadrare, sporurile, alte drepturi salariale în bani și în natură stabilite potrivit legii (art. 6 alin. 4 din Legea nr. 284/2010). În prezent, gestiunea acestui sistem se asigură de fiecare ordonator de credite, indiferent de gradul acestuia: principal, secundar sau terțiar (...).”

Instanța arată că această distincție prezintă relevanță în ceea ce privește ordonatorul la nivelul căruia se raportează limita de plafonare a sumei sporurilor, compensațiilor, primelor și indemnizațiilor care acordate cumulativ nu pot depăși 30% din suma salariilor de bază/ indemnizațiilor lunare de încadrare.

În aceeași decizie se mai arată că „în ceea ce privește aplicabilitatea deciziei nr. 794/2016 a Curții Constituționale, Curtea constată că principiile desprinse din această decizie rămân de actualitate și în materia salarizării în baza Legii nr. 153/2017, dar numai cu privire la stabilirea elementelor ce compun salariul de bază, pentru că numai cu privire la acesta este instituit principiul egalității și al nediscriminării. În ceea ce privește sporurile, în actuala reglementare, acestea nu mai pot fi uniforme la nivelul personalului din toate instituțiile și autoritățile ce formează familia ocupațională „Justiție” pentru că legea le condiționează

MINISTERUL JUSTIȚIEI

dub dublu aspect: al cuantumului concret, fiind reglementată doar valoarea maximă a acestora, și al plafonării la nivelul fiecărui ordonator de credite, conform art. 25 din lege.”

Pentru toate aceste considerente, solicităm admiterea cererii de anulare în parte a Deciziei nr. 191/RU/23.12.2020 pentru persoanele care nu sunt părți în dosarul nr. 198/107/2020 a Tribunalului Alba, precum și a cererii de suspendare în parte a executării aceleiași decizii până la soluționarea definitivă a prezentei cauze.

Pentru cazul în care nu ne vom putea prezenta în instanță, vă rugăm ca, în temeiul art. 411 alin. 1 pct. 2 teza finală din Codul de procedură civilă, să procedați la soluționarea cauzei în lipsa noastră.

Pentru Stelian-Cristian ION,

ministrul justiției,

semnează

Alexandru-Paul DIMITRIU,

secretar de stat

MINISTERUL JUSTITIEI
Str. Apolodor nr. 17, sector 5
cod 050471 - Bucuresti

12
POLITA ROMANA
Nr. 100 / 05011 / 2020
Valabilitate - permanenta

Catre Tribunalul Mehucinta
Judea a Ia cirela, de contenciu adm. si piod.
Bdul Carol 14, Drobeta Turnu Severin, 220146.
jud. Mehucinta.

74558

Nr. 19028/2021.
inter.

